

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **A. D.**, zastoupené Mgr. Alešem Mrázkem, advokátem se sídlem v Brně, Bartošova 5, proti žalovanému **Městskému úřadu Mikulov, stavebnímu úřadu**, se sídlem v Mikulově, Náměstí 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2005, č. j. 29 Ca 352/2003 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Aleše Mrázka **s e u r č u j e** částkou 3475 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta její žaloba, již se domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Rozsudek krajského soudu vycházel z toho, že žalovaný správní řízení (v předmětném případě stavební řízení ve věci stavebních úprav oplocení) zastavil, tudíž řízení ukončil a o nečinnost se proto jednat nemůže.

Stěžovatelka v kasační stížnosti a v jejím doplnění výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právních otázek řešených v řízení před krajským soudem. To spatřuje v chybném posouzení ukončení správního řízení, které doposud ukončeno není.

Stěžovatelka uvádí, že podala dne 23. 7. 1995 žádost o stavební povolení na rekonstrukci plotu. Součástí podání byly všechny v té době právními předpisy vyžadované podklady. Ve věci této žádosti vydal žalovaný dne 30. 10. 1996 rozhodnutí, kterým řízení přerušil do doby odstranění stavby hospodářského objektu na pozemku sousedícím s pozemkem stěžovatelky, neboť bylo zjištěno, že se na něm nachází nepovolená stavba. Žalovaný také nařídil odstranění této stavby. Stěžovatelka opakovaně svými podněty žádala, aby byla nepovolená stavba odstraněna, čímž by odpadla překážka dalšího postupu ve věci povolení rekonstrukce jejího plotu. Dne 29. 4. 2002 stěžovatelka opětovně urgovala rozhodnutí ve věci jejího návrhu ze dne 23. 7. 1995. Na základě této urgency žalovaný začal činit úkony odpovídající zahájení nového, duplicitního a nezákonného, řízení. Skutečnost, že řízení žalovaný považoval za řízení nově zahájené, vyplývá i z toho, že požadoval předložení podkladů odpovídajících hmotněprávní úpravě účinné ke dni 29. 4. 2002. I sám žalovaný ve svých podáních uváděl jako datum zahájení správního řízení den 29. 4. 2002. Řízení zahájené v roce 2002 nebylo pokračováním řízení z roku 1995, neboť kdyby tomu tak bylo, pak by žalovaný neměl přijímat kopii žádosti stěžovatelky z roku 1995 a neměl by ji opatřovat razítkem v roce 2002. Řízení zahájené v roce 1995 bylo 30. 10. 1996 přerušeno a stěžovatelka nebyla vyzvána k podání žádosti o pokračování řízení z roku 1995. Žalovaný pak v duplicitním řízení vydal dne 17. 7. 2003 rozhodnutí, kterým řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje zamítnuto. Toto odvolání nelze vykládat jako akceptaci nastoleného stavu duplicitních řízení. Stěžovatelka chtěla toliko z důvodu právní jistoty, v rámci svých znalostí práva, všemi přípustnými prostředky hájit své postavení. Zastavení řízení zahájeného v roce 2002 také nebrání tomu, aby bylo pokračováno v řízení z roku 1995, které pravomocně nikdy skončeno nebylo, byť je stále přerušeno.

Stěžovatelka rovněž uvádí, že žalovaný dodal soudu neúplný spisový materiál, takže zkreslil pohled na celý problém. Tvrdí, že jí je známo, že se v odborech Městského úřadu v Mikulově ztrácejí dokumenty a vedoucí kanceláří často chybují v datování odesílaných listin. Postup žalovaného považuje za podvodný. Dále namítá, že žalovaný jí po celé správní řízení poskytoval nesprávné a nepravdivé údaje. Pokud v roce 2003 prohlásila vedoucí organizační složky žalovaného, že je třeba, aby stěžovatelka vybudovala nový plot, pak skutečnost, že plot dosud nebyl vybudován, nelze přičítat k tíži stěžovatelky. Stěžovatelka namítá, že vedoucí organizační složky žalovaného Ing. V. a zástupce starosty P. dosáhli svého cíle, když vyhověli sousedům stěžovatelky, stěžovatelku umlčeli a zdiskreditovali. Výsledkem více než deset let trvajících řízení bylo to, že stavební úřad byl rozšířen o další úředníky, Ing. V. opustila stavební úřad, z rady města i z pozice místostarosty byl odvolán p. P. pro porušování zájmů města a sousedům stěžovatelky byla odpuštěna pokuta, přičemž tyto nesplnili žádnou z podmínek nového správního řízení v dané věci. Ve věci také muselo dojít k zásahu Ministerstva pro místní rozvoj. Oplocení stěžovatelky je nyní ze dvou třetin poškozeno. Stěžovatelka také uvádí, že velkým letním ohněm při pálení dřevěného a gumového odpadu na sousedním pozemku jí byly spáleny ovocné stromky (dle jejího vyjádření mladé a bohatě rodící).

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve stanovené lhůtě k námitkám kasační stížnosti nevyjádřil.

V souzené věci Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti především zjistil, že stěžovatelka podala žádost

o stavební povolení datovanou dnem 23. 7. 1995. Toto řízení bylo rozhodnutím žalovaného č. 458/96 ze dne 30. 10. 1996, č. j. Výst. 1324/96-NE, přerušeno do doby odstranění nepovolené stavby na sousedním pozemku. Stěžovatelka v roce 2002 urgovala, aby v řízení bylo pokračováno. Ke dni 29. 4. 2002 bylo zaevidováno podání stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995 do evidence podání u žalovaného. V roce 2002 již žalovaný používal evidenci písemností v elektronické formě, která neumožňovala zpětný zápis podání, a proto původní žádost stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995 byla opatřena otiskem podacího razítka s datem 29. 4. 2002. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nepředložila všechny potřebné podklady pro vydání stavebního povolení, vyzval ji žalovaný, aby potřebné podklady doplnila, a poskytl jí lhůtu, přičemž správní řízení za tímto účelem přerušil. Stěžovatelka podala Krajskému úřadu Jihomoravského kraje podnět k přezkoumání postupu žalovaného. Krajský úřad shledal v předchozím průběhu řízení několik pochybení žalovaného (především nedodržení lhůt) a uložil žalovanému neprodleně rozhodnout o žádosti stěžovatelky na vydání předmětného stavebního povolení. Žalovaný následně vyzval dne 15. 5. 2003 stěžovatelku, aby doplnila některé podklady tak, aby mohlo být o její žádosti rozhodnuto. Stěžovatelka ve stanovené lhůtě některé podklady dodala. Tyto podklady ovšem žalovaný nepovažoval za dostačující a rozhodnutím č. 387/2003 ze dne 17. 7. 2003, č. j. SÚ 4578/02-1378/03.ON, z tohoto důvodu řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 10. 10. 2003, č. j. JMK 25696/2003-OÚPSŘ, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, když konstatoval, že některé potřebné podklady nebyly skutečně dodány.

Stěžovatelka se následně žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 10. 2003 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Krajský soud konstatoval, že v posuzované věci je rozhodné, zda správní řízení zahájené na základě žádosti o vydání stavebního povolení ze dne 23. 7. 1995 bylo pravomocně skončeno. Krajský soud shledal, že veškeré úkony, které žalovaný v předmětné věci učinil, je třeba posuzovat tak, že se týkají správního řízení zahájeného návrhem stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995. Není podstatné, že žalovaný uváděl jako datum zahájení správního řízení v některých písemnostech den 29. 4. 2002. Nedorozumění ohledně datování návrhů stěžovatelky vzniklo z důvodu, že žádost stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995 nebyla opatřena podacím razítkem podatelny žalovaného a jedinou relevantní písemnou informací o přijetí tohoto podání žalovaným byl údaj v jiném jeho rozhodnutí. K datu 29. 4. 2002 tedy došlo pouze k zaevidování původního podání ze dne 23. 7. 1995, kterýmžto bylo správní řízení zahájeno. V roce 2002 již žalovaný používal evidenci písemností v elektronické formě, která neumožňovala zpětný zápis podání, a proto původní žádost stěžovatelky byla opatřena otiskem podacího razítka s datem 29. 4. 2002, avšak bez dalších účinků na to, kdy bylo skutečně zahájeno předmětné stavební řízení. Z uvedeného je zřejmé, že veškerý postup žalovaného ve správním řízení, včetně jeho úkonů, směřoval výhradně k původně podané žádosti stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995, bez ohledu na to, jakým datem žalovaný označil tuto původní žádost. Krajský soud uzavřel, že s ohledem na to, že stavební řízení týkající se uvedené žádosti bylo pravomocně skončeno, se nemůže stěžovatelka úspěšně domáhat žalobou toho, aby soud stanovil žalovanému povinnost rozhodnout o její žádosti ze dne 23. 7. 1995 o vydání stavebního povolení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledává, že v projednávané věci je klíčové zodpovězení otázky, zda správní řízení ve věci žádosti stěžovatelky o vydání stavebního povolení je pravomocně skončeno. Sem ostatně dopadá i nejvíce stížnostních námitek. Předně je třeba říci, že stěžovatelka ve věci podala jediný návrh na zahájení řízení, a to s datem 23. 7. 1995. Dne 29. 4. 2002 stěžovatelka opětovně urgovala rozhodnutí ve věci jejího návrhu ze dne 23. 7. 1995, když žalovanému poskytla kopii žádosti ze dne 23. 7. 1995 a některé další materiály související s danou věcí. Kopie žádosti stěžovatelky ze dne 23. 7. 1995 byla opatřena razítkem podatelny ze dne 29. 4. 2002. Nejednalo se však o návrh na zahájení řízení, ale pouze o poskytnutí kopie žádosti ze dne 23. 7. 1995. S ohledem na to, že řízení podle § 58 tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je řízením návrhovým, nelze dospět k závěru, že ve věci byla vedena dvě řízení, byl-li podán toliko jediný návrh ve formě žádosti o stavební povolení. Ostatně podání dalšího návrhu ve věci dosud neskončené pravomocným způsobem brání tzv. překážka litispendence. Nelze tedy dospět ke stanovisku, které namítá stěžovatelka, že v dané věci probíhala dvě duplicitní řízení, přičemž jedno bylo pravomocně ukončeno a proti druhému byla důvodně podána žaloba na nečinnost. Takový závěr je nepřipustný nejen z důvodu ochrany právní jistoty. Pokud by v jedné věci bylo zahájeno více řízení, mohlo by např. paradoxně dojít k situaci, že by každé z nich bylo jinak skončeno. V dané věci tedy probíhalo jediné správní řízení, které bylo žalovaným dne 17. 7. 2003 zastaveno, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo dne 10. 10. 2003 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno Krajským úřadem Jihomoravského kraje. Správní řízení v dané věci je tedy pravomocně skončené. Tato okolnost tak brání tomu, aby žaloba proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) byla úspěšná. Není totiž možné konstatovat nečinnost správního orgánu, není-li žádného řízení.

Věcnou správností rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, následně přezkoumaného v odvolacím řízení, se Nejvyšší správní soud v tomto řízení nemohl zabývat. Pokud by stěžovatelka považovala konečné rozhodnutí v této věci za nezákonné, nic jí nebránilo brojit proti němu žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že žalovaný dodal soudu neúplný spisový materiál, takže zkreslil pohled na celý problém. Stěžovatelka toto své tvrzení žádným způsobem nekonkretizuje. Neříká ani, které pro danou věc rozhodné materiály ve spise mají chybět. Za takové situace musí Nejvyšší správní soud vycházet ze zásady presumpce správnosti dokumentů ve spisovém materiálu. Ostatně jen stěží si lze představit dokument, který by do případu vnesl jiné světlo a byl v logickém rozporu se závěry uvedenými v předchozím odstavci.

Pokud jde o námitku, že stěžovatelce byla vlivem pálení dřevěného a gumového odpadu způsobena škoda na jejích ovocných stromcích, je nutno konstatovat, že stěžovatelka popisuje spor soukromoprávního povahy, takže Nejvyššímu správnímu soudu nepatří se jím zabývat a nezbyvá mu než odkázat stěžovatelku na soud k tomu příslušný.

Pokud jde o námitky stěžovatelky, že se v odborech Městského úřadu v Mikulově ztrácejí dokumenty, a další námitky směřující proti postupu zaměstnanců tohoto úřadu a zastupitelů města M., pak je nutno konstatovat, že se nejedná o relevantní námitky kasační stížností. Stěžovatelka může proti namítaným nezákonnostem brojit prostřednictvím stížností v rámci veřejné správy samé, eventuálně může svá podezření, má-li je za důvodná, sdělit orgánům činným v trestním řízení.

Nad rámec rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že postup žalovaného nebyl v průběhu správního řízení o právní věci stěžovatelky vždy správný, jak ostatně dokazuje prostý fakt, že řízení o žádosti o stavební povolení k stavebním úpravám oplocení zahájené v roce 1995 bylo pravomocně ukončeno až po osmi letech. Ostatně některé vady žalovanému, jak řečeno shora, oprávněně vytkl i Krajský úřad Jihomoravského kraje. Stěžovatelce tak nelze než doporučit, aby ve věci zamýšlených stavebních úprav oplocení postupovala v souladu s nyní platným zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Naplní-li všechny jeho požadavky, nebude bezpochyby rekonstrukci jejího plotu nic bránit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně rozhodl v souladu se zákonem a v řízení neshledal vady namítané v kasační stížnosti. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci (usnesení o ustanovení zástupce nabylo právní moci dne 16. 6. 2006) a písemné podání soudu týkající se věci samé, které bylo soudu doručeno dne 8. 9. 2006 částkou 1x 1000 Kč za prvně jmenovaný úkon právní služby, 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, 1x 2100 Kč za druhý jmenovaný úkon právní služby a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. pro první úkon právní služby ve znění účinném do 31. 8. 2006 a pro druhý úkon ve znění účinném od 1. 9. 2006. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 3475 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu